

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Mariusz Młoczkowski
Sędziowie:	SA Lech Lewicki SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Protokolant	sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale Leopolda Piętała prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 r.

sprawy **K. K., P. K.**

R. P.

oskarżonych z art. 158 § 3 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. Z. i obrońców oskarżonych P. K. i R. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 27 sierpnia 2013 r., sygn. akt IV K 214/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym K. K., P. K. i R. P. odpowiednio w punktach 1.2. , 2.2. i 3.2. tegoż wyroku eliminuje § 1 art. 158 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje obrońców oskarżonych P. K. i R. P. oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. Z. za oczywiście bezzasadne;

III. zalicza na poczet orzeczonych wobec K. K., P. K. i R. P. kar pozbawienia wolności okresy ich tymczasowego aresztowania również od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 19 grudnia 2013 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym K. K.;

V. zwalnia oskarżonych K. K., P. K. i R. P. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. K., P. K., R. P. oskarżeni zostali o to, że:

I. w dniu 24 września 2011 roku w L. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami dokonali pobicia S. Z., D. S., A. W. i A. C. w ten sposób, że uderzali wymienionych rękami oraz kopali po całym ciele, czym narazili ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

II. w dniu 19 października 2011 roku w L. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia S. Z. w ten sposób, że uderzali wymienionego rękami oraz nieustalonym narzędziem tępym, twardym lub tępokrawędzistym o niewielkiej powierzchni w głowę oraz kopali w głowę i brzuch, w następstwie czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci krwiaka w częściach miękkich głowy po stronie prawej z pęcherzykami powietrza, krwiaka w częściach miękkich oczodołu lewego, wieloodłamowego złamania kości ciemieniowej prawej z wpukleniem fragmentu kostnego, krwiaka przymózgowego o szer. 3,5 mm, złamania twarzoczaszki w obrębie kości nosa, sitowia, zatoki klinowej, a także złamania żebra XI po stronie lewej i IX po stronie prawej, skutkujących niewydolnością oddechową pokrzywdzonego stanowiącą chorobę realnie zagrażającą jego życiu i prowadzącą do powstania ostrej niewydolności oddechowej w związku z obustronnym zapaleniem płuc w następstwie doznanych obrażeń czaszkowo - mózgowych, skutkującej jego zgonem w szpitalu w dniu 23 grudnia 2011 roku,

tj. o czyn z art. 158 § 3 k.k.

a nadto R. P. oskarżony został o to, że:

III. w dniu 26 października 2011 roku w L. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 0,06 grama,

tj. o czy z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2013r. w sprawie sygn. akt IV K 214/12:

1. K. K.

1.1. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazano go na karę roku pozbawienia wolności;

1.2. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. skazano go na karę 3 (trzech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1.3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

1.4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 października 2011 r. do dnia 27 sierpnia 2013 r.;

1.5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę G. Z. kwoty 1.500 (tysiąca pięciuset) złotych;

1.6. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 2.956,80 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt sześć 80/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu;

1.7. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa;

2. P. K.

- 2.1. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazano go na karę 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2.2. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. skazano go na karę 3 (trzech) lat 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2.3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2.4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 października 2011 r. do dnia 27 sierpnia 2013 r.;
- 2.5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę G. Z. kwoty 1.500 (tysiąca pięciuset) złotych;
- 2.6. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 2.956,80 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt sześć 80/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu;
- 2.7. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa;

3. R. P.

- 3.1. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazano go na karę roku pozbawienia wolności;
- 3.2. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. skazano go na karę 3 (trzech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 3.3. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III przy czym przyjęto, że stanowi on wypadek mniejszej wagi i wyczerpuje dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazano go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- 3.4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 3.5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 października 2011 r. do dnia 27 sierpnia 2013 r.;
- 3.6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę G. Z. kwoty 1.500 (tysiąca pięciuset) złotych;
- 3.7. zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się: prokurator, obrońcy oskarżonych P. K., R. P. oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego G. Z..

Powyższy wyrok w całości zaskarżył prokurator Prokuratury Rejonowej L.-P. w L. na niekorzyść oskarżonych K. K., P. K. i R. P.. Zarzucił temu wyrokowi obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 158 § 1 k.k. poprzez niezasadne jego zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym, wskazanego w pkt II aktu oskarżenia, w sytuacji gdy zarzucony i przypisany czyn wyczerpuje jedynie dyspozycję art. 158 § 3 k.k.

Podnosząc powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie art. 158 § 1 k.k. z przywołanej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym w pkt II aktu oskarżenia i następnie przypisanego oskarżonym K. K., P. K. i R. P..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego G. Z. zaskarżyła powyższe orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary co do zarzutu z pkt I i II aktu oskarżenia w stosunku do wszystkich oskarżonych oraz wysokości środka karnego orzeczonych wobec K. K., P. K. oraz R. P. na niekorzyść oskarżonych.

Wyrokowi zarzuciła:

1/ obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku tj. przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny i oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób dowolny, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż łączna kwota 4.500 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatną do krzywdy doznanej przez oskarżyciela posiłkowego, podczas gdy jest ona rażąco niska, nie odpowiada poczuciu sprawiedliwości, a także okolicznościom niniejszej sprawy;

2/ rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonych kary za czyny wymienione w pkt I i II aktu oskarżenia, w sytuacji gdy stopień winy oskarżonych, stopień społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów, motywacja, postawa oraz warunki osobiste, uprzednia karalność przemawiają za orzeczeniem kary w wyższym wymiarze.

Mając na względzie powyższe, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec:

1. K. K.:

- za czyn z pkt I na podstawie art. 158 § 1 k.k. kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt II na podstawie art. 158 § 3 k.k. kary 5 lat pozbawienia wolności;

2. P. K.:

- za czyn z pkt I na podstawie art. 158 § 1 k.k. kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt II na podstawie art. 158 § 3 k.k. kary 5 lat pozbawienia wolności;

3. R. P.:

- za czyn z pkt I na podstawie art. 158 § 1 k.k. kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt II na podstawie art. 158 § 3 k.k. kary 5 lat pozbawienia wolności;

Nadto wniósł o wymierzenie oskarżonym sprawiedliwej kary łącznej.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosła również o orzeczenie wobec K. K., P. K. oraz R. P. na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę G. Z. kwoty po 4.000 zł przez każdego z oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. K. adw. P. S. zaskarżył wymieniony wyrok w stosunku do oskarżonego na jego korzyść w części dotyczącej kary. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu przez niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących w postaci przyznania się oskarżonego do zarzucanych mu czynów, złożenia obszernych wyjaśnień oraz wyrażenia skruchy i przeproszenia pokrzywdzonych, co stanowi o diametralnej zmianie postawy życiowej i rokuje pozytywną prognozę kryminologiczną, tym samym pozwala na wymierzenie znacznie niższej kary pozbawienia wolności, zwłaszcza, że okoliczności w/w oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu pozwalają przyjąć, iż nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa do przez oskarżonego.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu niższych kar jednostkowych oraz połączenie tych kar jednostkowych i wymierzenie łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Drugi obrońca oskarżonego P. K. adw. M. P. zaskarżył powyższy wyrok w stosunku do P. K. w części dotyczącej wymiaru kary i kosztów postępowania. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej kary wobec P. K. w wysokości 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących w postaci przyznania się oskarżonego do zarzucanych mu czynów, złożenia obszernych wyjaśnień oraz wyrażenia skruchy i przeproszenia pokrzywdzonych, co stanowi o diametralnej zmianie postawy życiowej i rokuje pozytywną prognozę kryminologiczną, tym samym pozwala na wymierzenie znacznie niższej kary pozbawienia wolności, zwłaszcza, że okoliczności w/w oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu pozwalają przyjąć, iż nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa przez oskarżonego;
2. obrazę przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia, polegające na błędnym zastosowaniu art. 46 § 1 k.k. w zw. art. 446 § 4 k.c. i przyjęciu, iż pokrzywdzonemu przysługuje zadośćuczynienie za doznaną krzywdę tj. cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia po śmierci ojca, podczas gdy G. Z. nie utrzymywał żadnych kontaktów z ojcem, a dopiero jego śmierć spowodowała wstąpienie do sprawy jako następcy pokrzywdzonego, tym samym nie wykazując istnienia więzi emocjonalnej z ojcem, dramatyzmu doznanych cierpień ani jakiegokolwiek poczucia osamotnienia po stracie najbliższego członka rodziny;
3. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu tj. § 14 ust. 1 pkt 2, § 14 ust. 2 pkt 5, § 2 ust. 3 oraz § 16 poprzez zasądzenie na rzecz adw. M. P. tytułem zwrotu kosztów obrony wykonywanej z urzędu kwoty 2956,80 zł, podczas gdy wynagrodzenie obrońcy winno wynosić 3025, 80 zł.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł:

1. o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu niższych kar jednostkowych oraz połączenie tychże kar jednostkowych i wymierzenie łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności,
2. zmianę zaskarżonego orzeczenia i nie zasądzenie od P. K. na rzecz G. Z. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
3. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie kosztów postępowania i zasądzenia na rzecz adw. M. P. kwoty 3025, 80 zł tytułem zwrotu kosztów obrony wykonanej z urzędu za postępowanie przed Sądem I instancji,

ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Obrońca oskarżonego R. P. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec R. P. kary, polegającą na wymierzeniu za czyny określone w pkt. I i II orzeczenia kar jednostkowych w wysokości 1 roku pozbawienia wolności, 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy w przedmiotowej sprawie zachodzą okoliczności pozwalające na wymierzenie zarówno kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i kary łącznej pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem R. P. kar pozbawienia wolności (zarówno kar jednostkowych za poszczególne czyny jak i kary łącznej) w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i w takim też zakresie została uwzględniona przez sąd odwoławczy.

Natomiast apelacje obrońców oskarżonych P. K. i R. P. oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. Z. nie zasługują na uwzględnienie – są one oczywiście bezzasadne.

Z uwagi na fakt, iż pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego G. Z., obrońcy oskarżonych P. K. i R. P. nie złożyli wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, Sąd Apelacyjny – na mocy art. 457 § 2 k.p.k. – odstąpił w tej części od sporządzenia pisemnych motywów wyroku.

Oдноśnie apelacji prokuratora:

Jak wyżej zasygnalizowano, apelacja prokuratora okazała się zasadna.

Trafnie bowiem wskazuje skarżący na dopuszczenie się przez Sąd Okręgowy obrazy przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 158 § 1 k.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego z pkt II aktu oskarżenia oskarżonym: K. K., P. K. i R. P., w sytuacji, gdy przypisany czyn z pkt II aktu oskarżenia wyczerpuje jedynie dyspozycję art. 158 § 3 k.k. Dlatego też powyższe orzeczenie wymagało korekty.

Sąd I instancji dzieląc obiektywne dowody między innymi w postaci dokumentacji z leczenia S. Z. (k. 119, 627), opinii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej UM w L. z sekcji zwłok (k. 325-335), a także częściowo wyjaśnienia oskarżonych słusznie przyjął, że K. K., P. K. i R. P. dokonali pobicia S. Z. w ten sposób, że uderzali pokrzywdzonego rękami oraz nieustalonym narzędziem tępym, twardym lub tępokrawędzistym o niewielkiej powierzchni w głowę oraz kopali w głowę i brzuch, w następstwie czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci krwiaka w częściach miękkich głowy po stronie prawej z pęcherzykami powietrza, krwiaka w częściach miękkich oczodołu lewego, wieloodłamowego złamania kości ciemieniowej prawej z wpukleniem fragmentu kostnego, krwiaka przymózgowego o szer. 3,5 mm, złamania twarzoczaszki w obrębie kości nosa, sitowia, zatoki klinowej, a także złamania żebra XI po stronie lewej i IX po stronie prawej. Urazy te skutkowały niewydolnością oddechową pokrzywdzonego stanowiącą chorobę realnie zagrażającą jego życiu. W następstwie doznanych obrażeń czaszkowo – mózgowych doszło do powstania ostrej niewydolności oddechowej w związku z obustronnym zapaleniem płuc, co skutkowało zgonem S. Z. w dniu 23 grudnia 2011 roku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy błędnie przypisał oskarżonym odnośnie czynu z pkt II aktu oskarżenia w kwalifikacji prawnej zachowanie wyczerpujące dyspozycję zarówno art. 158 § 1 k.k., jak i art. 158 § 3 k.k.

Stypizowany w art. 158 § 1 k.k. występek ma charakter materialny w tym znaczeniu, że jako skutek dla tego typu przestępstwa należy traktować już samo narażenie pokrzywdzonego na uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. lub narażenie go na dalej idące niebezpieczeństwo, tj. uszczerbku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub nawet utraty życia (por. postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r. w sprawie I KZP 30/07, czy też z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie V KKN 336/00).

Dla uznania sprawstwa przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. koniecznym jest, by skutek w postaci śmierci, będący następstwem pobicia, był z nim powiązany przyczynowo, w tym sensie, że uszczerbek na zdrowiu ofiary jest następstwem zajścia jako pewnej całości, i to zajścia charakteryzującego się cechami określonymi w § 1 art. 158 k.k. Warunkiem niezbędnym do zastosowania powołanego przepisu jest to, aby nastąpił skutek (objęty nieumyślnością) w postaci śmierci osoby pokrzywdzonej. W rozważanej sprawie oskarżeni K. K., P. K., R. P. wykorzystując przewagę liczebną i fizyczną nad nietrzeźwym pokrzywdzonym, wielokrotnie uderzali go pięściami oraz nieustalonym narzędziem w głowę, kopali w głowę i brzuch. Skutkiem zachowania oskarżonych była śmierć pokrzywdzonego.

Nie budzi wątpliwości, że oskarżeni jako osoby dorosłe i niedotknięte zakłóceniami czynności psychicznych mogli przewidzieć, że skutkiem pobicia, w trakcie którego w sposób brutalny bili pięściami i kopali w okolice tak newralgiczną dla życia człowieka, jak głowa może być śmierć jako następstwo takiego zachowania.

W świetle powyższego uznać należy, że oskarżeni K. K., P. K. i R. P. swoim działaniem wyczerpali dyspozycję art. 158 § 3 k.k.

Podniesione w apelacji prokuratora uchybienie, którego dopuścił się Sąd Okręgowy, wywołało konieczność zmiany powyższego rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym K. K., P. K. i R. P. w punktach 1.2, 2.2 i 3.2 przepisu § 1 art. 158 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wobec niestwierdzenia uchybień określonych w przepisach art. 439 i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w omówiony wyżej w sposób, natomiast w pozostałej części orzeczenie to utrzymał w mocy uznając apelacje obrońców oskarżonych P. K. i R. P. oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. Z. za oczywiście bezzasadne.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet orzeczonych wobec oskarżonych K. K., P. K. i R. P. kar pozbawienia wolności okresy ich tymczasowego aresztowania również od dnia 27 sierpnia 2013r. do dnia 19 grudnia 2013r.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. D. wynagrodzenia za obronę oskarżonego K. K. sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia przepis art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009.146.1188 j.t. ze zm.), zaś wysokość tego wynagrodzenia znajduje oparcie w treści § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461 j.t.).

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i uznaniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), gdyż sytuacja materialna oskarżonych nie pozwala na uiszczenie przez nich tych należności.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.